

Postanowieniem z dnia 12 listopada 2021 r. Trybunał Sprawiedliwości (izba ds. przyjmowania odwołań do rozpoznania) odmówił przyjęcia odwołania do rozpoznania i orzekł, że König Ludwig International GmbH & Co. KG pokrywa własne koszty.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht
Wiesbaden (Niemcy) w dniu 14 września 2021 r. – BU/Republika Federalna Niemiec**

(Sprawa C-564/21)

(2022/C 11/20)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Wiesbaden

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: BU

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec reprezentowana przez Bundesamt für Migration und Flüchtlinge

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy z przewidzianego w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej prawa do rzetelnego procesu wynika, że akta administracyjne okazywane przez organ w ramach dostępu do akt lub w ramach kontroli sądowej powinny być – również w formie elektronicznej – okazywane w ten sposób, że są one kompletne i zawierają kolejno paginowane strony, a tym samym zrozumiałe są dokonywane w nich zmiany?
- 2) Czy art. 23 ust. 1, art. 46 ust. 1–3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej⁽¹⁾ stoją na przeszkodzie krajowej praktyce administracyjnej, zgodnie z którą organ okazuje przedstawicielowi prawnemu osoby ubiegającej się o azyl oraz sądowi z reguły zaledwie wyciąg z elektronicznego systemu zarządzania dokumentami, który zawiera zbiór niekompletnych, nieustrukturyzowanych i nieułożonych chronologicznie plików elektronicznych w formacie PDF, przy czym pliki te nie wykazują żadnej struktury, ani chronologicznego przebiegu zdarzeń, a tym bardziej nie odzwierciedlają kompletnej treści akt elektronicznych?
- 3) Czy z art. 11 ust. 1, 45 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2013/32/UE wynika, że pracownik organu rozstrzygającego wydający orzeczenie powinien je podpisać odręcznie, a takie orzeczenie powinno być załączone do akt lub doręczone wnioskodawcy jako odrębnie podpisany dokument?
- 4) Czy wymóg odręcznego podpisu w rozumieniu art. 11 ust. 1, 45 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2013/32/UE jest dochowany, jeżeli osoba wydająca orzeczenie podpisuje je, lecz potem orzeczenie takie jest skanowane, zaś oryginał jest niszczone, a zatem orzeczenie jedynie w części zachowuje wymóg pisemności?

⁽¹⁾ Dz.U. 2013 L 180, s. 60.

**Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 14 lipca
2021 r. w sprawie T-185/19, Public.Resource.Org, Inc. and Right to Know CLG/Komisja Europejska,
wniesione w dniu 23 września 2021 r. przez Public.Resource.Org, Inc., Right to Know CLG**

(Sprawa C-588/21 P)

(2022/C 11/21)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Public.Resource.Org, Inc. and Right to Know CLG (przedstawiciele: F. Logue, Solicitor, J. Hackl, Rechtsanwalt, C. Nüßing, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Europejski Komitet Normalizacyjny (CEN), Asociación Española de Normalización (UNE), Asociația de Standardizare din România (ASRO), Association française de normalisation (AFNOR), Austrian Standards International (ASI), British Standards Institution (BSI), Bureau de normalisation/Bureau voor Normalisatie (NBN), Dansk Standard (DS), Deutsches Institut für Normung eV (DIN), Koninklijk Nederlands Normalisatie Instituut (NEN), Schweizerische Normen-Vereinigung SNV, Standard Norge, Suomen Standardisoimisliitto ry (SFS), Svenska institutet för standarder (SIS), Institut za standardizaciju Srbije (ISS)

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie zwracają się do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku i udzielenie dostępu do żądanych dokumentów (EN 71–4:2013, EN 71–5:2015, EN 71–12:2013 i EN 12472:2005+A1:2009);
- ewentualnie, przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Błąd w ocenie przy stosowaniu wyjątku określonego w art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 ⁽¹⁾.

a. W pierwszej części Sąd naruszył prawo dokonując nieprawidłowej oceny ochrony na podstawie prawa autorskiego, gdyż:

- nie uznał, że żądane normy zharmonizowane nie mogą być chronione prawem autorskim, ponieważ wchodzą w skład prawa Unii, a zasada państwa prawnego wymaga swobodnego dostępu do prawa;
- nie uznał, że choć żądane normy zharmonizowane mogą być chronione prawem autorskim, to swobodny dostęp do prawa musi mieć pierwszeństwo przed ochroną na podstawie prawa autorskiego;
- błędnie uznał, że Komisja nie jest uprawniona do zbadania, czy żądane normy zharmonizowane są chronione prawem autorskim oraz
- błędnie uznał, że żądane normy zharmonizowane stanowią twórczość intelektualną, a więc są „utworem” objętym prawem autorskim.

b. W drugiej części Sąd naruszył prawo przy ocenie wpływu na interesy handlowe, gdyż:

- błędnie zastosował domniemanie, że żądane normy zharmonizowane naruszałoby interes chroniony na podstawie art. 4 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 oraz
- nie ocenił konkretnego wpływu na interesu handlowe.

2. Naruszenie prawa poprzez nierozpoznanie nadrzędnego interesu publicznego.

Sąd naruszył prawo poprzez to, że nie rozpoznał nadrzędnego interesu publicznego, gdyż:

- błędnie uznał, że wnoszący odwołanie nie wykazali konkretnych powodów na uzasadnienie swojego żądania;
- uwzględnił nieistotny czynnik, czyli działanie europejskiego systemu normalizacji;
- uznał, że orzeczenie James Elliott (sprawa C-613/14) ⁽²⁾ nie rodzi obowiązku proaktywnego rozpowszechniania norm zharmonizowanych oraz

— uznał, że normy zharmonizowane wywołują skutki prawne wyłącznie wobec zainteresowanych osób.

- (¹) Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001, L 145, s. 43).
- (²) Wyrok Trybunału z dnia 27 października 2016 r. (sprawa C-613/14, James Elliott Construction, EU:C:2016:821).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Krajský súd v Prešove (Słowacja) w dniu 28 września 2021 r. – SP, CI / Všeobecná úverová banka a.s.

(Sprawa C-598/21)

(2022/C 11/22)

Język postępowania: słowacki

Sąd odsyłający

Krajský súd v Prešove

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: SP, CI

Strona pozwana: Všeobecná úverová banka a.s.

Pytania prejudycjalne

- A) Czy art. 47 w związku z art. 7 i 38 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”), dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (¹) (zwana dalej „dyrektywą 93/13/EWG w sprawie nieuczciwych warunków umownych”), dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/29/WE dotycząca nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniająca dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady (²) (zwana dalej „dyrektywą 2005/29/WE dotyczącą nieuczciwych praktyk handlowych”), a także zasada skuteczności prawa Unii Europejskiej sprzeciwiają się regulacji prawnej takiej jak § 53 ust. 9 i § 565 Občiansky zákonník (kodeksu cywilnego), zgodnie z którymi przy wcześniejszej wymagalności nie uwzględnia się proporcjonalności tej czynności, w szczególności wagi naruszenia zobowiązań konsumentów w stosunku do wysokości kredytu i terminu jego spłaty?
- B) Na wypadek udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze (nie sprzeciwiają się), sąd odsyłający zadaje następujące pytania:
- B.1 Czy art. 47 w związku z art. 7 i 38 karty, dyrektywa 93/13/EW w sprawie nieuczciwych warunków umownych, dyrektywa 2005/29/WE dotycząca nieuczciwych praktyk handlowych oraz zasada skuteczności prawa Unii Europejskiej sprzeciwiają się orzecznictwu, które co do istoty nie wstrzymuje wykonania prawa zastawu w drodze prywatnej licytacji nieruchomości stanowiącej lokal mieszkalny konsumentów lub innych osób i jednocześnie nie uwzględnia wagi naruszenia zobowiązania konsumenta względem wysokości kredytu i okresu kredytowania, również wtedy gdy istnieje inny sposób zaspokojenia wierzytelności kredytodawcy, w drodze sądowego postępowania egzekucyjnego, w ramach którego sprzedaż lokalu mieszkalnego obciążonego prawem zastawu nie korzysta z pierwszeństwa?
 - B.2 Czy art. 3 ust. 1 dyrektywy 2005/29/WE dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych należy interpretować w ten sposób, że ochrona konsumentów przed nieuczciwymi praktykami handlowymi przy kredytowaniu konsumentów obejmuje wszystkie sposoby spłaty wierzytelności kredytodawcy, w tym zaciągnięcie nowego kredytu uzgodnionego na pokrycie zobowiązań wynikających z poprzedniego kredytu?
 - B.3 Czy dyrektywę 2005/29/WE dotyczącą nieuczciwych praktyk handlowych należy interpretować w ten sposób, że za nieuczciwą praktykę handlową uznaje się również zachowanie kredytodawcy udzielającego wielokrotnie kredytów konsumentowi, który nie jest w stanie spłacać kredytów, tak iż powstaje w wyniku tego łańcuch kredytów, których kredytodawca konsumentowi faktycznie nie wypłaca, lecz zatrzymuje je na pokrycie poprzednich kredytów i całkowitych kosztów kredytów?